

Проповед на Неделя на преподобна Мария Египетска

Братя и сестри,

Свети евангелист Марк разказва подробно за молбата на двамата братя – Зеведеевите синове, апостолите Иаков и Йоан. Те молят Христа за почетни места в Царството Божие. Същата случка предава и свети евангелист Матей в своето евангелие, като допълва, че тяхното желание е предадено от Зеведеевата майка.

По всичко личи, че братята Иаков и Йоан, удостоили се да зърнат блясъка на божествената природа на планината Тавор в мига на Господното Преображение, по всичко личи, че те се чувстват едва ли не отличени от останалите. Тяхното схващане за Царството Божие е представа за земно политическо царство, където Месия е изгонил омразната езическа власт и царува над богоизбраните юдеи. Другите апостоли също не са чужди на тези представи, въпреки многократното обяснение на Спасителя, че Му предстоят кръстни мъки, Разпятие и Възкресение и въпреки указанията че Царството Божие не е от тоя свят.

Но в тази молба на Зеведеевите синове има и желание за първенство, за почести и слава. Затова и Господ ги отрезвява, че преди почетното място в Царството Божие, преди славата, предстои изпиване до дъно на чашата на страданията. Така както Той Невинния ще пострада за греховете на света, за да прикове греха на Своя Животворящ кръст, така и те ще последват Богочовека по тесния път на страдания, скърби и мъченичество.

Затова с пламенно усърдие, незнаейки какво говорят, двамата апостоли потвърждават, че могат да пият от Господнята чаша на страданията и могат се кръстят с Неговото кръщение, което ще рече – пълно потапяне в мъките за Христа.

Но Господ допълва – „Сядането отдясно и отляво на Сина Божий е за ония, за които е приготвено“. И тук знаем, че свети Йоан Златоуст тълкува прекрасно Божиите слова.

Почетните места Христос оставя на онези, които в най-висша степен са се потрудили не само с мъченичество, но и добродетел за мястото на висшето достойнство.

И чухме в текста, че десетте апостоли възроптали срещу Зеведеевите братя, че търсят първенство.

Но Всеблагият Спасител смирява всички с думите, превърнали се в пътеводни слова на истинския християнски живот – „Който иска между вас да бъде големец, нека ви бъде слуга и който иска между вас да бъде пръв,

нека бъде на всички роб“. Това е най-ярък израз на смирението – тази най-нужна на всички християнска добродетел. Защото Христос не дойде като Цар, за да Му служат, но дойде унижен, като прие образ на раб, за да послужи на мнозина, като ни откупи от робството на греха, смъртта и дявола.

Да търсим първенство и чест е стремеж на езичниците. Копнежът по почести и слава е свидетелство за отсъствие на истински духовен живот.

Всъщност, ние ставаме Христови, едва когато започнем тази битка със своето самолюбие и гордост – битката за придобиване на смирение.

Това е нашият път на възрастване в Христа – пътят на отбягване на похвалите, пътят на задушаване на собственото ни тщеславие, което заплашва да ни свлече в преизподнята.

А че този път е постижим, свидетелстват Господните слова „Невъзможното за човека е възможно за Бога“. С Божията благодатна помощ, с молитвите на Майката Божия, светиите и ангелите можем да порастнем до пълната мяра на Христовото съвършенство.

Покаянието и смирението могат да ни доведат до собственото ни небе.

Да даде Господ всекиму духовни сили и избавление от козните на лукавия.

Да ни избави Бог от нерадението и гордостта, по молитвите на Своята Пречиста Майка и на днес честваната велика отшелница преподобна Мария Египетска.

Амин!

2022 г.